

Cerkiew i car - Krystyna Chojnicka

Ostatnie dziesięciolecie swego panowania poświęcił Piotr Wielki na przeprowadzenie szeregu reform wewnętrznych państwa rosyjskiego. W roku 1714 zlikwidowano istniejący dotychczas wewnątrz stanu szlacheckiego podział na dworian i ludzi służyłych. W wyniku tego powstał jednolity stan szlachecki. Przyniosło to przynajmniej dwa skutki o zasadniczym znaczeniu dla przyszłości Rosji.

Ostatnie dziesięciolecie swego panowania

poświęcił Piotr

Wielki na przeprowadzenie szeregu reform wewnętrznych państwa rosyjskiego. W roku 1714 zlikwidowano istniejący dotychczas wewnątrz stanu szlacheckiego podział na dworian i ludzi

służyłych. W wyniku tego powstał jednolity stan szlachecki. Przyniosło to przynajmniej dwa skutki o zasadniczym znaczeniu dla przyszłości Rosji.

Cerkiew i car. Prawosławie rosyjskie w reformach Piotra Wielkiego

Krystyna Chojnicka

wydawca: OMP

ilość stron: 304

Car uważał się za Naród i Cerkiew, Cerkiew uważała się za Naród i Państwo, Naród uważał się za Cerkiew i Państwo. Car tak samo nie mógł – i nie zamierzał – zmieniać prawosławia, jak nie mógł i nie zamierzał zmieniać, na przykład, języka. Naród nawet nie zamierzał zmieniać na coś innego

ani samodzierżawia, ani prawosławia – i jedno, i drugie było organiczną częścią osobowości Narodu. Car był podporządkowany dogmatom religii, lecz podporządkowywał sobie jej kapłanów.

I. Sołoniewicz, Narodnaja monarchia

Wprowadzenie

Ostatnie dziesięciolecie swego panowania poświęcił Piotr Wielki na przeprowadzenie szeregu reform wewnętrznych państwa rosyjskiego. W roku 1714 zlikwidowano istniejący dotychczas wewnątrz stanu szlacheckiego podział na dworian i ludzi służyłych. W wyniku tego powstał jednolity stan szlachecki. Przyniosło to przynajmniej dwa skutki o zasadniczym znaczeniu dla przyszłości Rosji. Z jednej strony ostatecznie odebrało polityczne znaczenie tradycyjnej arystokracji – bojarstwu, z drugiej przyczyniło się do uregulowania kwestii własności ziemskiej i jej dziedziczenia. Ograniczenia swobody przekazywania nieruchomości drogą spadku, narastające od czasu powstania zjednoczonego państwa moskiewskiego, podział na pomiestia i wotcziny (które odtąd określane były jedną nazwą imienii), zostały praktycznie zniwelowane ukazem z 1714 roku. Pozwalał on przekazywać całość dziedzictwa wybranemu następcy, synowi, w jego braku córce, a jeśli potomstwa nie było – również innemu krewnemu. O wadze tego aktu prawnego świadczyć może fakt, że wstęp do niego wyszedł spod pióra samego Piotra I. Z jednej strony reforma Piotra

stanowiła znaczny krok w stronę zerwania z przeszłością, z drugiej nie oznaczała jednak dla rosyjskich poddanych całkowitej wolności w dysponowaniu własnością. Właściciele nieruchomości omijali przepisy tej ustawy, jako niezgodnej z tradycyjnym zwyczajem obdarowywania wszystkich spadkobierców. Zapisywano więc, zgodnie z prawem, nieruchomości jednemu dziedzicowi, inwentarz innemu, resztę majątku ruchomego innemu, a jeszcze innemu pieniądze, tym samym paraliżując funkcjonowanie gospodarstwa.

przeczytaj całe wprowadzenie, przejrzyj spis treści książki